

Er zit bloed onder mijn schoenen. Ik spoel de zolen af, ik weet dat de politie de indruk van het rubberpatroon zal natrekken en zal vaststellen dat het Skechers zijn. Ze zullen de afschrijving van de schoenenwinkel vinden op mijn creditcard en daarmee bewijzen dat ze van mij zijn.

Bloed spoelt door het putje weg. Mijn hart raast alsof het mijn eigen bloed is dat wegspoelt, maar het is niet van mij. Mijn keel wordt dik als mijn ogen zich vullen met tranen, maar ik duw ze weg. Er is geen tijd om iets te voelen.

Als de schoenen schoon genoeg zijn, droog ik ze af aan een handdoek en stop ze in mijn tas.

Ze zullen de bloedsporen zien in de gootsteen, in de voetstappen bij de deur waar ik de schoenen heb uitgetrokken, aan de handdoek. Overall in mijn flat zullen ze dat Luminolspul laten oplichten en de sporen toevoegen aan de lijst met bewijzen tegen mij. Het heeft geen zin om tijd te verknoeien met opruimen. Ik moet gewoon maken dat ik wegkom.

Het is niet eenvoudig om je leven in een reistas in te pakken, maar ik heb geen andere opties. Ik pak in wat ik denk nodig

te hebben – een rok, twee spijkerbroeken, een paar truien, een schaar om mijn haar mee af te knippen zo gauw ik ergens in veiligheid ben, ondergoed, mascara, tandenborstel en tandpasta, doosje met contactlenzen en bril. Ik ga naar mijn commode en trek de lade eruit, zoek achter mijn sokken naar de sigarendoos achterin. Ik maak hem open. De stapels honderddollarbiljetten zitten er nog in. Dit is mijn appeltje voor de dorst, dit is het noodgeval waarvoor ik het geld nodig heb. Ik doe de stapeltjes biljetten in de zakken van mijn tas en haast me naar mijn kleine woonkamer met keukencombinatie om de ingelijste foto's van mijn familie van een plank te halen. Die stop ik ook in de tas.

Vlug schrijf ik een cheque voor mijn huur, scheur hem uit en laat hem op het aanrecht liggen met een briefje voor de huisbaas dat hij mijn flat kan verhuren en wat ik achtergelaten heb maar aan het Leger des Heils moet geven. Ik wil niet dat hij hiervan de dupe wordt. Ik overweeg mijn werk te bellen om te zeggen dat ik niet meer kom, maar het is beter als ik met niemand praat.

Ik gooi de riem van mijn tas over mijn schouder en draag de reistas naar buiten. Dan sluit ik mijn flat achter me af, al weet ik niet waarom.

Ik zie het bloed op mijn portierkruk als ik in mijn auto stap. Zonder er acht op te slaan, rijd ik naar de parkeergarage van een hotel in het centrum, laat de auto zonder om te kijken staan en ga met de lift naar de begane grond van het hotel. Ik glip de damestoiletten binnen en trek mijn haar in een paardenstaart, dan bind ik een bandana om mijn hoofd. Ik doe mijn contactlenzen uit, was mijn oogmake-up af en zet mijn bril op. Dan draag ik mijn schoudertas en reistas door de glazen deuren van het hotel naar de oprit waar taxi's staan te wachten. Ik geef de portier een fooi als hij er een voor me aanhoudt.

Ik stap in en draag de chauffeur op me naar het busstation te brengen.

Ze zijn waarschijnlijk nog niet naar me op zoek. Het zal nog wel een poosje duren voordat ze Brents lichaam ontdekken. Ik zwicht voor de verleiding om te bidden, al weet ik niet of iemand me zal horen. Ik heb moeite om in God te geloven, maar als ik in de problemen zit, vorm ik vaak stille smeekbeden in mijn hoofd. Ik weet niet waar ik om moet vragen. Tijd? Afstand? Een ontsnappingsweg?

Gerechtigheid?

Ja, vast.

Ik vraag om hulp in het algemeen, in het vertrouwen dat als er iemand aan de andere kant van de lijn is, hij zal weten wat ik nodig heb. Eenzaamheid overvalt me als mist wanneer we door mijn stad rijden en ik me afvraag wat ik moet beginnen zonder mijn vrienden. Ik hou van mensen. Heb ik altijd gedaan. Ik vind het niet prettig om alleen te zijn.

En mijn familie. Mijn zes maanden oude nichtje, dat elke week een nieuwe truc toevoegt aan haar babyrepertoire... zal ik haar ooit weer zien? De gedachte haar nooit meer in slaap te kunnen wiegen is bijna net zo wreed als het beeld van mijn beste vriend die dood op de vloer ligt.

Ik laat mijn ogen rusten op de stad waarvan ik ben gaan houden. Grappig, tot nu toe wist ik niet dat ik ervan hield.

Ik doe mijn uiterste best om mijn gedachten niet terug te laten dwalen naar wat daarstraks is gebeurd. Een uur geleden? Twee uur? Ik dwing mijn gedachten van de verschrikking weg.

Eén stap tegelijk. Nu naar het busstation. Dan kan ik huilen.

2

CASEY

Ik ben nog nooit op het busstation geweest. Het heeft een schunnige uitstraling – een gevoel van onbekendheid dat ik verafschuw – maar ik weet dat ik mijn auto niet kan gebruiken om de stad uit te gaan. Daar zijn ze natuurlijk naar op zoek. Van het vliegveld kan geen sprake zijn. Te veel camera's en te veel beveiliging. Ik hoop dat ik niet onmiddellijk herkenbaar ben als mijn gezicht ineens opflitst op de beveiligingsschermen van de camera's boven mijn hoofd. Ik kijk op het bord met langsflietsende bestemmingen en tijden. Ik heb geen idee waar ik heen moet.

Het moet zo ver weg zijn dat mijn gezicht niet op het plaatselijke nieuws verschijnt. Een plek waar ik geen verband mee heb en waar ik me niet speciaal toe aangetrokken voel. Een plek waar ik nooit heen zou gaan. En het moet een van de volgende bussen zijn die vertrekt, waar die me ook naartoe zal brengen. Ik ga niet mee tot het eindpunt. Ik stap ergens onderweg uit bij een halte.

Maar eerst het belangrijkste. Ik ga naar de damestoiletten en kijk onder de deuren van de hokjes door om te controleren of

ik alleen ben. Voorlopig wel. Ik sta voor de smerige wasbakken en kijk in de spiegel. Ik rits mijn tas open en haal de schaar eruit. Ik trek mijn blonde haar uit de staart, borstel het uit en laat voor de laatste keer mijn hand erdoorheen glijden.

Mijn haar is altijd mijn grootste pluspunt geweest en ik vind het vreselijk om er afscheid van te nemen. Maar ik kan me niet door ijdelheid laten tegenhouden. Vlak onder mijn kaaklijn zet ik de schaar erin en zie de stukken van mezelf op de vloer vallen. Ik blijf er niet bij stilstaan. Vlug hak ik achterlangs door naar de andere kant.

Het lijkt op een thuisgeknipt bobkapsel, maar het kon slechter. Het lijkt nog steeds te veel op mij. Ik strijk het achter mijn oren – een beetje anders, maar niet genoeg. Moet ik het korter knippen in een soort rattenkopje? Nee, dat zou te lang duren en de amateurkwaliteit van dat kapsel zou juist meer aandacht kunnen trekken. Dit zal moeten volstaan tot ik ergens kom waar ik mijn haar kan verven.

Ik haal de bundel geld uit mijn tas en stop hem in de zak van mijn spijkerbroek. Ik moet die dicht bij me houden.

Ik hurk en veeg het afgedankte haar op, breng het naar een toilet en trek door. Dan ga ik terug met een nat papieren handdoekje en veeg de vloer, om ervoor te zorgen dat er geen blond stof achterblijft. Ik ga terug naar het toilet en trek weer door. Even blijf ik staan kijken hoe de oude Casey onder in de pot ronddraait voordat ze in het gat verdwijnt.

Ik leun met mijn rug tegen de deur van het toilethokje. Ik kan dit. Ik heb ergere dingen doorstaan. Het enige wat ik hoeft te doen is wat de politie het minst verwacht. Mijn leven hangt er vanaf.

Ik maak mijn mobiele telefoon open, haal de batterij eruit en gooi hem in de afvalbak. Dan breek ik de telefoon en stopt de stukken in mijn zak om ergens anders weg te gooien. Ik

weet niet of dat werkt om ervoor te zorgen dat de politie me niet kan vinden via de GPS van mijn telefoon, maar ik heb het criminelen zien doen in tv-series.

Ik stap de toiletten uit, kijk het station rond en vind een loket waar geen rij voor staat. Mijn reistas hangt over mijn schouder en ik stap naar de bediende.

‘Waarheen?’ zegt ze zonder op te kijken.

‘Eh... welke bus vertrekt het eerst?’

Nu kijkt de vrouw op. Onze ogen ontmoeten elkaar, maar ik voel me niet gezien. ‘El Paso. Vertrek over twintig minuten.’

Ik neem geen tijd om na te denken. ‘Perfect. El Paso is de bus die ik wilde.’

Slaperig print de vrouw het kaartje uit en neemt mijn geld aan. ‘Opschieten maar.’

Ik bedank haar en ren naar de bus. Ik laat de chauffeur mijn kaartje scannen en hij steekt zijn hand uit naar mijn tas.

‘Hoeft niet,’ zeg ik. ‘Ik houd hem bij me.’

‘Straks is de bus vol en kunt u hem nergens laten.’

Ik had geen idee dat El Paso zo’n populaire bestemming zou zijn vanuit Shreveport. ‘Ik stop hem wel onder mijn voeten. Hoe lang duurt deze reis?’

‘Tieneneenhalf uur, zo’n beetje.’

Dat klinkt goed. Hoe langer ik opgesloten zit in een bus, hoe beter. Als ze er niet achter komen hoe ik de stad uit ben gegaan, kan het een goede plek zijn om een tijdje van de radar te zijn.

Ik stap in de bus. Hij is tot nu toe ongeveer half vol. Ik loop door het gangpad, vermijd het gezin met twee peuters en kies een plaats bij het raam in een lege rij. Ik laat mijn handtas en reistas op de stoel naast me vallen.

Maar al gauw beginnen de zitplaatsen vol te raken. Ik probeer geen oogcontact te maken met de mensen die instappen

en een zitplaats zoeken. Een kreupele man die amper de treden haalt, een tiener met donkere kringen onder zijn ogen en oorknoppen in zijn oren, een oudere vrouw met een stok, een soldaat in werktenue en een legertas in zijn handen.

De soldaat bekijkt me en blijft staan naast mijn stoel. ‘Zit hier iemand?’ vraagt hij en wijst naar mijn tas.

Ik hou er niet van om een soldaat af te wijzen. We hebben zo veel van hen gevraagd en ze verwachten zo weinig van ons. Ik schud mijn hoofd en verplaats mijn tassen naar de ruimte bij mijn voeten. Hij gaat zitten, zijn brede schouders raken de mijne.

‘Op weg naar El Paso?’ vraagt hij.

‘Nee, ik stap onderweg uit. Komt u uit El Paso?’

‘Ja,’ zegt hij. ‘Ik ben meer dan een jaar weggeweest. Afghanistan.’

‘Wordt u niet naar huis gevlogen?’ vraag ik verbijsterd.

‘Ze vlogen me naar de plek vanwaar ik uitgezonden ben, maar dat is niet waar mijn familie woont. Ik wilde niet rechtstreeks naar huis,’ zegt hij. ‘Ik wilde de familie van een maat bezoeken. Hij is niet meer naar huis gekomen, dus...’

Mijn hart zwelt. Het moet een aardige vent zijn als hij zijn eigen thuiskomst ondergeschikt maakt aan de familie van een dode vriend.

‘Zo lang is het niet met de bus.’

‘Wie wacht daar op u?’ vraag ik.

‘Mijn ouders,’ zegt hij. ‘En een vriendinnetje. Ik verlang er heel erg naar om ze allemaal te zien.’

‘Ze zullen wel popelen om u te zien.’

‘Ja, het gaat een fantastisch weekend worden,’ zegt hij en hij slikt. ‘Ik ben een beetje zenuwachtig.’

Dat snap ik. Hij is waarschijnlijk veranderd sinds hij naar de oorlog is vertrokken. Het zal pijnlijk en moeilijk zijn om terug

te stappen in een relatie. De man van mijn vriendin Nora werd vier weken na de geboorte van hun eerste baby uitgezonden en bleef een jaar weg. Via de skypeverbinding op zijn computer probeerde hij een emotionele band te krijgen met het kind, maar het was niet hetzelfde. Je kunt die maanden gewoon niet teruggeven.

Toen hij thuiskwam, veranderde Nora's blijdschap al snel in stille bezorgdheid en we wisten allemaal dat het niet goed ging. Een mens verandert na een jaar als moeder... na een jaar als strijder. Soms veranderen mensen dan de tegenovergestelde kant op. Ik hoop dat het meisje van deze soldaat hem behandelt als een held en hem de tijd en ruimte geeft die hij nodig zal hebben om zich aan te passen.

Als hij een koptelefoon opzet, ben ik opgelucht dat hij niets over mij wil weten. Ik doe mijn eigen oordopjes in, sluit mijn ogen en doe of ik slaap, maar als de bus uit het busstation wegrijdt, doe ik mijn ogen weer open om de stad langs te zien komen. Misschien zie ik die wel nooit meer.

Ik doe mijn ogen weer dicht als ze zich vullen met tranen. *Ik kan dit, houd ik mezelf voor. Ik ben sterk. Ik ben geconcentreerd. Ik ben vastbesloten.*

Ik zal ze niet laten winnen.

De tranen verminderen. Ik wou dat ik echt muziek had om mijn gedachten te overschreeuwen, maar mijn telefoon zit gebroken in mijn zak. Maar ja, door de oordopjes in mijn oren ben ik ook geïsoleerd.

Ik weet niet of dat goed is of slecht.

Als we stoppen bij een busstation van Greyhound in Dallas, besluit ik uit te stappen en daar de nacht door te brengen. De bus rijdt door naar El Paso, maar ik zal er niet in zitten.

Er is een motel in het zicht van het busstation, dus daar loop ik heen, bang om aangevallen en beroofd te worden voordat ik er ben. Overal in het schemerduister zijn schaduwen en beweging, maar met bonzend hart loop ik stevig door. Halverwege word ik door wanhoop overvallen – alsof iemand met een voorhamer tegen mijn slaap slaat. Ik kan niet geloven dat ik hier ben, op de vlucht voor de politie. Mijn ouders hebben me bij de opvoeding geleerd gezag te respecteren en in het systeem te geloven... maar dat was voordat het systeem zich tegen ons keerde.

Voor mijn familie is een moord plegen net zo ongehoord als zelfmoord plegen.

Wij zijn geen slappelingen, heb ik mezelf vele malen voorgehouden sinds de dood van mijn vader dertien jaar geleden. Hij zou zich nooit hebben opgehangen. Daar was ik zo zeker van toen ik hem vond, hoewel zijn lichaam eruitzag als dat

van iemand die er een eind aan had willen maken. Ik was nog maar twaalf, maar ik wist wat ik zag. Mijn lieve papa dood, op een manier zoals hij nooit had gewild dat ik hem vond.

Nu vraag ik me af of ik echt de eerste van mijn familie kan zijn. *Zou ik degene kunnen zijn die echt opgeeft?*

Misschien is het maar het beste als ik aangevallen en vermoord word. Maar mijn overlevingsinstinct is te intens, dus loop ik toch zo snel als ik kan naar de voordeur van het hotel. Er zijn kamers vrij, dus ik vertel dat mijn portefeuille gestolen is maar dat ik wel contant geld heb. Ik schrijf me in onder een valse naam en krijg mijn kamersleutel.

Als ik de kamer binnenga, komt de geur van schimmel en sigaretten me tegemoet. Het bed is hard en de matras wordt niet helemaal bedekt door het laken, maar ik houd mezelf voor dat ik geluk heb dat ik hier ben in plaats van in de gevangenis.

De wanhoop laat zijn klauwen dieper in me zinken en de gedachte aan zelfmoord keert terug. Ik denk erover na hoe ik het zou aanpakken, hoe ik ervoor kan zorgen dat degene die me vindt er een zo klein mogelijk trauma aan overhoudt. Een paar minuten rust ik in de gedachte dat het snel over zou kunnen zijn, in de opluchting die het zou geven wanneer ik niet meer zou hoeven vluchten voor mijn leven en me niet meer zou hoeven verstoppen als een misdadiger. Ik zou me er geen zorgen meer over hoeven maken hoe ik de kost moet verdienen of waar ik moet wonen en ook niet meer over degenen die me omsingelen. Ik zou er niet meer mee hoeven zitten dat ik gebrandmerkt word als moordenaar.

Maar ik kan niet te lang in die fantasie blijven rusten. In gedachten zie ik mijn moeder die in de rij staat voor het rouwbezoek en vertwijfeld haar dwangrituelen herhaalt, terwijl ze handen geeft en troost schenkt aan wie troost kwam brengen. Na de begrafenis zal ze de hele nacht wakker liggen en de ver-

schrikkingen zullen door haar hoofd spoken. Wekenlang zal ze niet kunnen slapen tot een dokter ingrijpt en haar dosering verhoogt. Mijn zus zal er zo kapot en radeloos van zijn dat ze geen goede moeder voor kleine Emma meer kan zijn. Haar huwelijk zal lijden onder de bitterheid en de boosheid die als lava zullen oprijzen in haar hart en uiteindelijk zal ze publiekelijk iets zeggen wat ze niet moet zeggen en dan komen ze haar ook halen.

Op de tv zullen ze over mijn zelfmoord praten alsof ik het drama van de week ben. Ze zullen mijn dood tot in detail beschrijven en er zullen YouTube-filmpjes verschijnen van mijn dode lichaam. Televisiejournalist Nancy Grace zal zelf mijn psychologische autopsie uitvoeren.

Uiteindelijk verwerp ik het idee. Het zou te zelfzuchtig zijn om mezelf het leven te benemen. Te veel dominostenen zouden vallen, te veel mensen zouden getroffen worden en niet maar voor een dag of een week of een maand, maar voor jaren... voor tientallen jaren.

Je kunt niet gewoon je leven beëindigen en denken dat het dan allemaal voorbij is. Het is dan namelijk niet voorbij voor iedereen die van je houdt. Je laat het alleen aan hen over om achter de stukken aan te rennen die verspreid worden door de straffe wind. Je laat ze achter om ze radeloos de problemen op te laten lossen die jij hebt laten liggen... terwijl ze te stellen hebben met hun eigen verdriet. Zelfs als je bent zoals ik, alleenstaand en zonder kinderen, dan kun je generaties beïnvloeden.

Is snelle verlichting dat waard?

Nee. Ik realiseer me van niet. Ik draag liever zelf de pijn, zodat zij dat niet hoeven.

Er is geen gevoel van verlichting wanneer ik vaststel dat ik door moet ploeteren, maar in elk geval is er nu wel de vast-

stelling dat ik het doe voor mijn familie. Kleine Emma zal niet over haar suïcidale tante hoeven praten. Natuurlijk zullen haar vriendinnetjes op de speelplaats mij binnenkort een moordenaar noemen. Maar haar moeder zal haar de ware toedracht vertellen. Misschien zal Emma liefdevolle herinneringen over me horen.

Eindelijk val ik een poosje in slaap, een heerlijk respijt waar ik niet om had gevraagd. Ik droom dat Brent nog leeft, dat we rondhangen bij Malico's Pizza Plaza, dat we peperoni eten en zeuren over de vergeetachtige kelner -alsof het feit dat hij de worst heeft weggelaten het ergste is wat er kan gebeuren.

Als ik wakker word, is Brent weer weg. Vroeger was ik dol op zaterdagochtenden, maar alles lijkt verkeerd in deze schimmelige hotelkamer. Ik huil zacht terwijl ik douche en me klaarmaak om wie weet waar naartoe te gaan.